

ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ

ΕΞΟΥΘΕΝΩΣΗ

ντοκιμαντέρ ονείρων

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ

ΞΕΟΥΘΕΝΩΣΗ

Ντοκιμαντέρ ονείρων

Διηγήματα

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 535

Μισέλ Φάις, *Εξουθένωση*

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-Διόρθωση: Ιωάννα Ανδρέου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Μισέλ Φάις, Αθήνα, 2022

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2022

Κ.Ε.Τ. Ε474 Κ.Ε.Π. 693/22

ISBN 978-618-07-0223-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στους μαθητές μου –
στην αφηγηματική (μας) περιπέτεια*

Γιατί να φοβάται κανείς μια αντίφαση
περισσότερο από μια ταυτολογία;

ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΒΙΤΤΚΕΝΣΤΑΪΝ

(Δελτάρια, 1967, μτφρ. Μ.Ν. Θεοδοσίου, ΠΕΚ, 2022)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η πριονοκορδέλα	15
Ο ανεμιστήρας	19
Τέσσερις μάσκες	33
Άσπρο μαντίλι	46
Μοβ άμφια	47
Καφέ χοντρά μπουφάν	48
Μια γκριζα σημαία	56
Δύο υποκίτρινα χαπάκια	62
Σ' ένα παγκάκι	67
Στραβές ρίζες	70
Κομμένο χαρτόνι	72
Μεγάλο, άσπρο, βρόμικο σκυλί	73
Βίγκαν σάντουιτς	76
Λάστιχο μεσαίας δυναμικής	80
Η μπάρα	83
Tabasco	90
Άδεια πισίνα	98
Καρπούζι σε κίτρινη πιατέλα	103
Λευκό και κόκκινο κρασί	104
Μαύρη και κόκκινη ρακέτα	109
Το κινητό	112

Παιδικό Seiko	114
Φλοράλ εξώφυλλο	117
Εύλιнос πάγκος	120
Στο περβάζι	126
Κίτρινο κράνος	128
Το πιρούνι	130
Μαύρο κιπά	131
Κονιάκ με χιόνι	133
Οι κούκλες	135
Φως καταπάνω τους	137
Είκοσι τρία μέτρα	141
Το φτυάρι	144
Κάμποτο άσπρο	146
Μεταλλικό κρεβάτι	149
Κίτρινες φρέζιες	152
Τελάρο	154
Mini Cooper	160
Ύπτια	163
Άσπρο και πορτοκαλί σκουφάκι	165
Λινό κουστούμι, λινό φόρεμα	167
Μπλε φως	171
Μια ταινία (1)	174
Μια ταινία (2)	177
Ομελέτα και κρουασάν	180
Βαζάκι με αρωματικά	182
Ένα ποτήρι νερό	185
Untitled	189
Εννέα κλίνες	192
Spaghetti al pomodoro	200
Βενζίνη	201

Λασκαρισμένα φρένα	205
Κομμένες φλέβες	207
Μεγάλη πετσέτα του Ολυμπιακού	210
Φαβορίτες	214
Μπορντό παντόφλες	221
Χαλικάκι	223
Μια σοφίτα	229
Δύο χρυσοκαφέ αλογόμυγες	231
Φωτισμένο ενυδρείο	233
Μαντλέν	235
Ζαρντινιέρα	236
Χιονάτο	238
Χρυσά εσώρουχα	240
Φθαρμένη ταπετσαρία	241
Θερμός	243
Με σφιγμένα χείλη	246
Χρυσό μαστούνη ή κόκκινο σφυρί;	249
Leica M3	258
Σκουφάκι από στάχτη	263
Κόκκινο σκοτάδι	265
ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ	281
ΕΡΓΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ	283

Η πριονοκορδέλα

Χάραμα με ομίχλη. Δύο άντρες, γύρω στα πενήντα, με τσεκούρια στα χέρια. Στέκονται μπροστά σ' ένα πεσμένο μεγάλο δέντρο στη μέση ενός άδειου πάρκινγκ. Φοράνε κίτρινα γιλέκα. Το πρόσωπο του ενός κατακόκκινο, του άλλου πελιδνό. Πρώτος αρχίζει να μιλάει ο αιματώδης άντρας. [15:24]

Αρχίζουμε;

Αρχίζουμε ή τελειώνουμε;

Θα δείξει...

Θα δείξει;

Δεν είναι στο χέρι του!

Και σε ποιανού είναι;

Στο δικό σου...

Πας καλά; Δεν βλέπεις τα χάλια μου;

Τι έχεις; Μια χαρά σε βλέπω...

Και πάψε να με κοιτάς έτσι. Ακούς;

Πώς σε κοιτάω;

Ξέρεις εσύ...

Ξέρω; Τι ξέρω; Δεν ξέρω τίποτα!

Μην παριστάνεις τον χαζό...

Δεν σε καταλαβαίνω...
Πάψε να με κοιτάς σαν να μου λες, ανάλαβε δράση.
Τι είναι αυτά που λες;
Ανάλαβε την ευθύνη!
Ποια ευθύνη;
Της κατάστασης!
Τι λες, μωρέ; Ποιας κατάστασης;
Εσύ δεν είπες πως δεν είναι στο χέρι του;
Είπα εγώ τέτοιο πράγμα;
Το είπες!
Παράκουσες...
Είπες, δεν είναι στο χέρι του – δεν το είπες; Μετά με λο-
ξοκοίταξες και σου είπα, μη με κοιτάζεις έτσι...
Τι είναι αυτά που λες!
Άλλη φορά θα σε βιντεοσκοπώ!
Με τι;
Με το κινητό.
Δεν σ' το 'κλεψαν;
Θα το βρω. Είμαι στα ίχνη του.
Στο μεταξύ τι κάνουμε;
Πάλι εγώ να πω; Εσύ τι λες;
Περιμένουμε, τι άλλο...
Ποιον; Τι;
Όλο και κάποιος περνάει αποδώ...
Όταν κοιμάσαι ή όταν είσαι μεθυσμένος;
Κι εσύ κλάνεις συνέχεια, αλλά έχω τη λεπτότητα να μην
το θίγω.
Άρα, τελειώνουμε...

Η ηττοπάθειά σου μου κόβει τα φτερά.
 Ποια φτερά;
 Ήδη μούδιασαν τα χέρια μου.
 Πάρε βαθιές ανάσες. Δύο εισπνοές, μία εκπνοή.
 Δες πώς μελάνιασαν τα χείλη μου. Δες...
 Δύο, μία. Δύο, μία. Δύο, μία. Δύο, μια. Δύο-
 Τώρα τρέμουν και τα πόδια μου!
 Άκου, λοιπόν...
 Ακούω...
 Ακούς καλά;
 Απ' όσο ξέρω...
 Ακούς κάτι από μακριά;
 Τίποτα το ιδιαίτερο. Καμιά νταλικά, κανένα πουλί, τον
 αέρα...
 Την προνοκορδέλα δεν την ακούς;
 Προνοκορδέλα; Ποια προνοκορδέλα;
 Για άκου πιο προσεκτικά...
 Υπάρχει ξυλουργείο στην ερημιά;

*Ο πελιδνός άντρας αρχίζει να χτυπάει με το τσεκούρι
τον κορμό.*

Αυτούς που θα έρθουν το βράδυ τούς θυμάσαι;
 Αόριστα.
 Θυμάσαι ποιοι είναι οι όροι τους;
 Αόριστα...
 Θυμάσαι τι γλώσσα μιλάνε μεταξύ τους; Πρόσεξε!
 Τι να προσέξω;
 Μη μου πεις πάλι αόριστα...

Κάτι ανάμεσα σε ρωσικά και κινέζικα. Δεν είμαι όμως και σίγουρος...

Λοιπόν, φτύσε τις παλάμες κι άρχισε να κόβεις αυτό το ξύλινο τέρας που μας φόρτωσαν.

Επείγει;

Εσύ τι λες;

Ότι επείγει...

Κι όσο κόβουμε, θα σου θυμίσω ποιοι είναι, τι θα πάθουμε αν δεν έχουμε τελειώσει μέχρι το βράδυ, αλλά και ποια γλώσσα θα μιλάμε αν γλιτώσουμε από τα χέρια τους.

Ο αιματώδης άντρας αρχίζει να ανεβοκατεβάζει το τσεκούρι αγχωμένα. Το τσεκούρι σπιθίζει.

Κάτι ακούω τώρα.

Ακούς την πριονοκορδέλα;

Ναι!

Κόβε! Κόβε! Κόβε!

Αυτό κάνω!

Συντονίσου μαζί μου...

Αυτό κάνω!

Ανεβοκατεβάζουν τα τσεκούρια ασυντόνιστα στον χοντρό κορμό. Ακούγονται οι βαριές ανάσες τους κι ο δυνατός αέρας.

Ο ανεμιστήρας

Αριζόνα. Καύσωνας. Μεσημέρι. Γραφείο με φθαρμένους τοίχους και παλιά έπιπλα. Δύο άντρες κάθονται απέναντι σ' ένα μακρύ μεταλλικό τραπέζι. Ο νεότερος φοράει άσπρο κουστούμι και μιλάει αργά και σιγά. Ο μεγαλύτερος φοράει τζιν, κίτρινη μπλούζα και μιλάει δυνατά και γρήγορα. Στην οροφή ένας ανεμιστήρας λειτουργεί με πολύ θόρυβο. Πρώτος μιλάει ο νεότερος άντρας. [40:47]

Λοιπόν, θα πεθάνεις στη θέση ενός άλλου.

Ελπίζω να αστείεύεσαι...

Δεν φημίζομαι για το χιούμορ μου...

Υπάρχει κάποιος λόγος που συμβαίνει αυτό;

Δεν περίμενα από εσένα αυτή την ερώτηση. Ειδικά από εσένα...

Ούτε εγώ περίμενα να μου ανακοινώσεις αυτό το πράγμα!

Αυτό το πράγμα είναι μια απόφαση. Τηρήθηκαν όλες οι διαδικασίες. Κρατήθηκαν πρακτικά. Όλα έγιναν βάσει πρωτοκόλλου.

Αυτό δεν μου λέει κάτι. Δεν μου λέει πλέον τίποτα.

Δεν θα επεκταθώ περαιτέρω...

Είναι δεδομένο;
Οριστικό. Βρίσκεται ήδη στα χέρια του Αρχηγού.
Το ψήφισαν όλοι;
Δεν έχω να προσθέσω κάτι επί αυτού.
Μπορώ να μάθω γιατί νωρίτερα δεν είχα καμία ενημέ-
ρωση σχετικά μ' αυτό;
Συνεχίζεις να με εκπλήσσεις!
Κι εσύ, αλλά δεν σ' το λέω!
Τα πράγματα στον κόσμο συμβαίνουν. Συμβαίνουν και
δεν ανακοινώνονται. Το ίδιο συμβαίνει και στην υπηρε-
σία μας. Πόσο μάλλον στον τομέα μας. Το ξέχασες;
Μπορώ να μάθω γιατί επέλεξαν εμένα, γιατί ειδικά εγώ
να πάρω τη θέση ενός άλλου;
Να μάθεις όχι, να βρεις ίσως...
Αυτό είναι αποστολή ή καταδίκη;
Αυτή είναι ερώτηση ή διαπίστωση;
Θα με αφήσετε να μάθω;
Από εσένα εξαρτάται.
Μου ζητάτε ανταλλάγματα;
Δεν κατανοείς τη θέση σου. Είναι προφανές...
Τι σημαίνει αυτό;
Σημαίνει πως δεν έχεις τίποτα να δώσεις. Έχεις;
Τη γαμοζωή μου!
Στα χαρτιά την έχεις ήδη δώσει. Κάτι άλλο;
Αυτόν τον ξέρω;
Αυτόν; Ποιον αυτόν;
Αυτόν στη θέση του οποίου...
Φοβάσαι να πεις τη λέξη;

Όχι, απλώς μου φαίνεται κάπως αστείο–
 Πίστεψέ με, δεν θα γελάσει κανένας...
 Κάπως σαν όνειρο–
 Ελπίζεις να πεθάνεις στον ύπνο σου;
 Αυτός με ξέρει;
 Ποιος;
 Τι ποιος; Αυτός που θα πεθάνω στη θέση του.
 Αν μη τι άλλο, αρχίζεις να το χωνεύεις. Αυτό είναι θετικό.
 Για ποιον;
 Για όλους!
 Δεν μου απάντησες όμως...
 Μου ζητάς να γίνω πληροφοριοδότης;
 Δεν ζητώ τίποτα. Προσπαθώ από κάπου να πιαστώ.
 Πες μου! Μου ζητάς να γίνω εσύ;
 Τόσα χρόνια στην υπηρεσία δεν ζήτησα τίποτα και από
 κανέναν. Κι αυτό το ξέρεις. Ειδικά εσύ. Δεν ζητάω τίπο-
 τα. Ένα κουβάρι προσπαθώ να ξετυλίξω.
 Πρώτον, δεν ξέρω τίποτα. Δεύτερον, δεν υπάρχει κανέ-
 να κουβάρι. Τρίτον, ο καθένας όπως αρχίζει, έτσι τελειώ-
 νει. Το ξέχασες;
 Δεν άρχισα έτσι, για να τελειώσω έτσι...
 Αυτό το λες εσύ.
 Αυτό το λέει η εξέλιξή μου.
 Την εξέλιξή μας τη γνωρίζει μόνο ο Αρχηγός.
 Δεν είμαι πλέον τόσο σίγουρος γι' αυτό...
 Αμφισβητείς τον Αρχηγό;
 Αμφισβητώ αυτούς που τον περιβάλλουν και τον συμ-
 βουλεύουν.

Αμφισβητείς κι εμένα;
Όχι πλέον...
Υπονοείς κάτι;
Ότι δεν ανήκεις πια στο περιβάλλον του.
Κι αυτό ποιος το λέει;
Κανένας συγκεκριμένα. Κυκλοφορεί σαν αίσθηση...
Κι εγώ για σένα είχα άλλη αίσθηση. Αλλά...
Μίλα!
Πόσα χρόνια έχεις για να βγεις στη σύνταξη;
Ούτε έναν χρόνο. Λες να προλάβω;
Δεν καταλαβαίνω...
Ξέρεις, έχω φτιάξει ένα σπίτι στο βουνό. Δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Δυο δωμάτια με βεράντα. Το ησυχαστήριό μου μόλις φύγω αποδώ...
Περίεργο!
Που σκοπεύω ν' απομονωθώ;
Σε είχα για άνθρωπο της θάλασσας. Σε σκεφτόμουν με τη βάρκα σου στ' ανοιχτά. Να ψαρεύεις, να καπνίζεις, να ακούς κάντρι...
Ζαλίζομαι στη θάλασσα. Με ενοχλεί η απλωσιά της. Το τσιγάρο το 'κοψα. Όσο για την κάντρι, δεν την αντέχω.
Πολύ περίεργο!
Ποιο απ' όλα;
Που σ' ενοχλεί η θάλασσα...
Λες να προλάβω να πάω στο βουνό;
Αυτά τα ξέρεις εσύ. Εσύ είσαι ο επαγγελματίας. Εσύ ξεψαχνίζεις τις ζωές των άλλων. Εσύ κάνεις φύλλο και φτερό τα δεδομένα αγνώστων. Εσύ παρακολουθείς και κα-

ταγράφεις τις πιο ιδιωτικές στιγμές τους. Εσύ φτιάχνεις τον φάκελό τους. Εσύ τα τσεκάρεις όλα και μετά τους παραδίδεις γυμνούς κι ανυπεράσπιστους για τα περαιτέρω.

Διακρίνω στη φωνή σου μια άρνηση και μια ικανοποίηση. Κοίταξε να σώσεις το κεφάλι σου κι άσε ήσυχη τη φωνή μου.

Και τότε θα μου ανακοινωθεί επίσημα;

Θα σου στείλει μήνυμα ο Αρχηγός.

Αυτός με ξέρει;

Αυτός, ποιος αυτός;

Αυτός που θα πάρω τη θέση του...

Κοίταξε να δεις, και να ήξερα δεν θα σου έλεγα. Στη δουλειά μας οι κανόνες είναι κανόνες. Αλλά δεν ξέρω. Αυτό μπορώ να σ' το πω. Κανένας δεν ξέρει. Μόνο ο Αρχηγός ξέρει.

Κι αν τον βρω και τον σκοτώσω;

Έχεις μεγάλη φαντασία!

Δεν μου απάντησες...

Και μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου.

Δεν μου απάντησες!

Πώς θα βρεις κάποιον που δεν ξέρεις; Πώς θα σκοτώσεις κάποιον που αγνοείς; Και, τελειώς υποθετικά, τον βρίσκεις, πώς θα παρακάμψεις την απόφαση;

Αυτό είναι δική μου δουλειά!

Πρόσεξε μόνο μην περιπλέξεις περισσότερο τα πράγματα!

Απ' όσο είναι!

Εσύ αποφασίζεις. Ο δικός μου ρόλος σταματάει εδώ.

Δηλαδή, με το που θα βγω απ' αυτό το δωμάτιο μπορεί να πέσω κάτω ξερός;
Βρίσκεσαι σε πανικό.
Προσπαθώ να αξιοποιήσω και το τελευταίο δευτερόλεπτο που μου απομένει.
Έχεις λάβει μήνυμα από τον Αρχηγό;
Είσαι σοβαρός; Όταν το λάβω, θα είναι πλέον όλα τετελεσμένα.
Είναι ολοφάνερο.
Τι;
Βρίσκεσαι σε πανικό. Ολοφάνερο.
Γιατί πιστεύω ότι θες να με αναστατώσεις, να με καθησυχάσεις και, ταυτόχρονα, να με αναχαιτίσεις...
Σε πανικό και σε σύγχυση.
Αυτό το λες εσύ!
Αυτό το λέει η εικόνα σου.
Είμαι σε εγρήγορση!
Αυτό το λες εσύ!
Ας αφήσουμε τα γεγονότα να μιλήσουν.
Κανένα πρόβλημα. Μόνο που τα γεγονότα για σένα είναι κάπως...
Μίλα. Πες ό,τι είναι να πεις. Μίλα!
Δεν καταλαβαίνεις;
Όχι!
Αυτό έχει την καλή και την κακή του πλευρά.
Η κακή ποια είναι;
Ότι ζεις μέσα στο κεφάλι σου, είσαι στον κόσμο σου.
Είναι κακό που δεν αφήνω να με καταβάλει η κατάσταση;

Όπως το δει κανείς!

Τι θες; Να κάτσω με σταυρωμένα χέρια;

Προσωπικά, δεν θέλω τίποτα.

Εξάλλου, έχουμε παραδείγματα όπου με το που έφτασε το τελεσίδικο μήνυμα, ο παραλήπτης βρέθηκε με μια τρύπα στο μέτωπο. Ή ανατινάχτηκε το αυτοκίνητο μ' αυτόν μέσα ή τον βρήκαν μπλαβιασμένο στο κρεβάτι με τη γλώσσα έξω ή τον δηλητηρίασαν με μη ανιχνεύσιμη ουσία ή γλίστρησε στο μπάνιο κι έσπασε τον αυχένα του ή τον-

Αρκετά! Τα συνήθη...

Αλλά και το ακριβώς αντίθετο. Η απόφαση έμεινε στα χαρτιά. Μετέωρη. Ανεκτέλεστη. Και το ξέρεις. Κάποιοι που, αν και προγραμμαμένοι, έφυγαν πλήρεις ημερών, ξεχνώντας στο μεταξύ πως ήταν υπό προθεσμία ζωντανοί. Εσύ ως γραφειοκράτης τα ξέρεις όλα από μέσα. Δεν τα ξέρεις;

Η δεύτερη κατηγορία στατιστικά είναι αμελητέα. Κι εσύ ως άνθρωπος της δράσης τα ξέρεις όλα από πρώτο χέρι.

Δεν τα πήγαινα ποτέ καλά με τη στατιστική. Εξάλλου πάντα αναλάμβανα καταδικασμένες υποθέσεις.

Ενδιαφέρουσα εκδοχή...

Ποια;

Να δεις και την υπόθεσή σου ως μια καταδικασμένη υπόθεση...

Δεν πτοούμαι. Πόσες φορές θες να το πω; Δεν το βάζω κάτω!

Όσες θα σου πω κι εγώ, εσύ κανονίζεις την πορεία σου.
Γαμώτο! Αρνούμαι να υποταχτώ σε κάτι τόσο παράλογο. Αρνούμαι!
Τόσα χρόνια ζούμε μέσα στο παράλογο. Η δουλειά μας είναι το παράλογο. Τίποτα πλέον δεν βρίσκω παράλογο. Αρκεί βέβαια να μην αφορά εσένα...
Για πες μου κάτι. Πόσα χρόνια βρίσκεσαι εδώ;
Όσα κι εσύ.
Λοιπόν, υπάρχουν αυτά που συμβαίνουν και μαθαίνουμε κι αυτά που συμβαίνουν και δεν μαθαίνουμε. Δέξου αυτό που σου συμβαίνει ως κάτι που δεν θα το μάθεις ποτέ. Ούτε την αιτία, ούτε τη διαδικασία, ούτε τη στιγμή που—
Αυτός που θα πεθάνω στη θέση του είναι κάποιος σημαντικός;
Ηλίθια ερώτηση.
Είναι πολιτικός, καλλιτέχνης, πλούσιος; Μήπως κάποιος πολύτιμος προστατευόμενος μάρτυρας;
Δεν έχω ιδέα.
Πάντως, αν είναι έτσι, θα είναι στον σωματότυπό μου.
Και λογικά θα παραμορφώσουν το πρόσωπό μου—
Μάλλον δεν σου αρκεί η βία στη δουλειά μας.
Γιατί το λες αυτό...
Γιατί αυτά που λες τα βλέπουμε μόνο σε b-movies.
Γυναίκα, πάντως, αποκλείεται να είναι...
Έχεις βαλθεί να με κάνεις να γελάσω;
Πες! Και η παραμικρότερη λεπτομέρεια για μένα έχει σημασία.

Λοιπόν...

Τι λοιπόν;

Ο άντρας με το άσπρο κουστούμι σηκώνεται όρθιος. Κινείται γύρω από το τραπέζι. Κλείνει τα μάτια.

Αυτό που θα κάνω τώρα ξέρω ότι είναι παράλογο, παράλογο και επικίνδυνο, κι ωστόσο θα το κάνω.

Δεν καταλαβαίνω. Τι θα κάνεις;

Θα σου πω ό,τι έχω ακούσει για την Υπόθεση 7591/F.M.

Αυτή είναι η υπόθεση της αντικατάστασης;

Ναι, αλλά μη δέσεις κόμπο όσα ακούσεις...

Γιατί μιλάς με κλειστά μάτια;

Γιατί έτσι μου είναι πιο εύκολο.

Δεν ξέρω τι να πω...

Τίποτα...

Γιατί το κάνεις;

Μπορεί να μου γυρίσει και μπούμερανγκ, αλλά θα το κάνω...

Δεν μου απάντησες...

Γιατί έχω καρκίνο στο συκώτι. Μετράω μήνες...

Γι' αυτό θα το κάνεις;

Όχι μόνο...

Και για τι άλλο...

Το τέλος μου με κάνει πιο ανάλαφρο. Δεν ξέρω. Ίσως πιο εξομολογητικό. Αναμφίβολα πιο απερίσκεπτο.

Μίλα! Δεν έχω χρόνο. Κάθε λεπτό είναι πολύτιμο.

Ο άντρας με το άσπρο κουστούμι ανοίγει τα μάτια. Κάθεται πάλι στο τραπέζι.

Εδώ και χρόνια ήμουν ερωτευμένος μαζί σου.

*Ο άντρας με το τζιν και την κίτρινη μπλούζα σηκώνε-
ται όρθιος. Μιλάει πλέον αργά και σιγά.*

Μάλιστα...

Ξυπνούσα και κοιμόμουν με τη σκέψη σου.

Δεν είχα καταλάβει το παραμικρό...

Αυτό αποδεικνύει πόσο μαλάκας είσαι. Για την ακρί-
βεια, πόσο αφοσιωμένος μαλάκας ήσουν στις αποστο-
λές σου.

Λυπάμαι...

Μπορείς, σε παρακαλώ, να καθίσεις;

Είμαι αναστατωμένος...

Με τι ακριβώς;

Με όλα!

Αποσυντονίζομαι έτσι που στέκεσαι όρθιος!

Ο άντρας με το τζιν και την κίτρινη μπλούζα κάθεται.

Όσες φορές συναντιόμασταν έπαιρνα κάτι δικό σου. Ένα ζευγάρι γάντια, ένα κασκόλ, ένα στιλό. Όταν έμπαινες στην τουαλέτα, έτρεχα μετά να γλείψω το καπάκι όπου είχαν ακουμπήσει τα κωλομέρια σου. Μια άλλη φορά πά-
λι, που είχες λιποθυμήσει στο ασανσέρ και σ' έβγαλα έξω, μέχρι να έρθουν άλλοι συνάδελφοι, μέχρι να έρθει το ασθενοφόρο, είχα πασπατέψει τον καβάλο σου. Προσπά-
θησα να χύσεις στο στόμα μου.

Ήμουν βέβαιος πως ήσουν ένας τυπικός οικογενειάρχης που καμάρωνες τους γιους σου και περνούσες θαυμάσια

με τη γυναίκα σου. Τα είχες όλα. Δεν είναι λίγοι αυτοί που σε ζήλευαν...

Μη μου πεις κι εσύ;

Όχι, ήταν μια γενική αίσθηση.

Είδες τι απίστευτη πίπα είναι η αίσθηση των άλλων; Στο μεταξύ εμένα με τύλιγε μια θανάσιμη πλήξη για όλα.

Τους γονείς μου, την οικογένειά μου, την καριέρα μου.

Πάντως στην υπηρεσία κανένας δεν είχε καταλάβει το παραμικρό.

Το μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν το βλέμμα σου κι ο πούτσος σου. Το αφηρημένο βλέμμα σου κι ο στραβός πούτσος σου.

Πήγαινες μ' άλλους άντρες;

Πήγαινα και σκεφτόμουν εσένα. Έχυνα και έχυνα για σένα.

Τελικώς, είσαι περισσότερο κατάσκοπος παρά γραφειοκράτης.

Ένας πρώην ερωτευμένος κατάσκοπος.

Και πότε τελείωσε αυτό;

Αυτό, ποιο αυτό;

Θέλω να πω, πότε τελείωσε αυτό μ' εμένα;

Εσύ κάτι παθαίνεις με τις λέξεις...

Τι εννοείς;

Φοβάσαι να πεις τη λέξη *θάνατος*, φοβάσαι να πεις τη λέξη *καύλα*...

Δεν είναι αυτό...

Τότε;

Ντρέπομαι που ζω τόσο μοναχικά...

Δεν είσαι μοναχικός, φοβισμένος είσαι. Όπως είναι όλοι οι τελειομανείς.

Κι εσύ δεν πας πίσω!

Δήθεν. Τον παριστάνω. Γι' αυτό με παρέκαμψαν. Μ' έβαλαν στην άκρη. Κι άργησαν πολύ να το καταλάβουν.

Αν θες μου απαντάς...

Τι;

Πότε σταμάτησες να με σκέφτεσαι;

Όταν πέθανε ο πατέρας μου.

Νόμισα πως θα αναφερόσουν στον καρκίνο.

Μην το κουράζουμε. Είσαι φτυστός ο πατέρας μου. Θα μπορούσες να ήσουν ο δίδυμος αδελφός του ή σωσίας του.

Τι να πω...

Με τον πατέρα μου περάσαμε δύσκολα. Από μικρό παιδί. Πάντα ήταν απών. Ακόμη κι όταν ήταν παρών, απών ήταν. Το μόνο που τον απασχολούσε ήταν η εξέλιξή μου. Σχολείο, γλώσσες, αθλητισμός. Ήταν αδέκαστος δικαστικός. Ήμουν προέκταση της δικής του εξέλιξης. Μέσα μου ένιωθα σαν σφάγιο στο τσιγκέλι, κι αυτός καμάρωνε τη μέθοδό του. Την παιδαγωγική του, λέμε τώρα, μέθοδο. Τη μέθοδο του χασάπη που ό,τι περισσεύει το κόβει και το πετάει. Ένωθα πως μεγάλωσα έγκλειστος σε ίδρυμα για παραμελημένα παιδιά. Ειδικά όταν πέθανε η μητέρα μου, ήμουν βέβαιος πως ήμουν υιοθετημένος. Σαν τα παιδιά που παρατάνε σε βρεφοκοιτίδες. Μεγαλώνοντας όμως πήρα το αίμα μου πίσω. Και με το παραπάνω.

Δηλαδή;

Δεν θες να ξέρεις...

Πες...

Τον βασάνισα. Ψυχρά, μεθοδικά. Ειδικά όταν αρρώστησε. Δεν θέλω να μπω σε λεπτομέρειες. Είναι κάπως απάνθρωπο. Κρατούσα συστηματικό ημερολόγιο για όλα αυτά.

Λυπάμαι, λυπάμαι πολύ...

Μη λυπάσαι. Με το που ήρθες στην υπηρεσία, σε είδα σαν εξιλέωση. Ήσουν για μένα η σανίδα του ναυαγού. Σ' έβλεπα σαν τον καλό πατέρα. Αυτόν που ήθελα να μ' αγγίζει και ν' αγγίζω. Έγινες το αντίβαρο μιας αφανισμένης ζωής.

Δεν ξέρω τι να πω...

Συγγνώμη για τον συναισθηματικό εμετό.

Έχω στεναχωρηθεί...

Μόλις πέθανε ο πατέρας μου, κατάλαβα πόσο αδύναμος ήταν και πόσο μόνος. Νομίζω πως ήταν κρυπτογκέι. Και πόσο φρικτός υπήρξα μαζί του.

Λυπάμαι. Λυπάμαι πολύ. Να επιστρέψουμε όμως στην υπόθεσή μου;

Η υπερβολική προσήλωση στον στόχο μάς τυφλώνει, ξέρεις...

Με πιέζει ο χρόνος...

Συν ότι μας κάνει αναποτελεσματικούς και άστοχους...

Συγγνώμη, πάρε τον χρόνο σου...

Έτσι κι αλλιώς, τον δικό μου τον χρόνο τον έκαψα. Να δούμε τι θα κάνουμε με τον δικό σου χρόνο τώρα. Λοιπόν, θα πεθάνεις στη θέση μιας-

Ακούγεται πυροβολισμός από σιγαστήρα. Ο νεότερος άντρας πέφτει με το κεφάλι στο τραπέζι. Από το αυτί του τρέχει αίμα. Ο μεγαλύτερος άντρας χώνεται κάτω από το τραπέζι. Μετά από λίγο σηκώνεται. Ακουμπάει με την παλάμη του τον νεότερο άντρα στον λαιμό. Του κλείνει τα μάτια. Στέκεται σαν να μην ξέρει τι να κάνει. Σε λίγο ανοίγει την πόρτα κι αρχίζει να τρέχει. Ο ανεμιστήρας σταματάει να λειτουργεί.